

Lieve Auk,

Catootje is nu tien maanden en behoorlijk eenkennig. Gek word ik er van. Sinds ze kan kruipen, lijkt het wel of de hele wereld ineens eng is. Zodra ze ook maar merkt dat er een poging wordt gedaan haar op de grond of in de box te zetten, zet ze het op een brullen! Die ene keer dat het m lukt haar even neer te zetten, hoef ik maar een meter bij haar vandaag te zijn of ze weet niet hoe snel ze (op een knie en een voet) naar me toe moet kruipen. Om zich vervolgens letterlijk aan mijn benen vast te klampen en met jengelen te beginnen. Hoe houdt een mens dit vol? Ik merk aan mezelf dat ik geïrriteerd word en denk: Kind, ik ben in de buurt, je ziet me toch? Blijkbaar heeft mevrouw toch nog niet zoveel vertrouwen in mij als ik in haar. Ze jankt, jengelt, schreeuwt en hangt heel de dag op, in, aan en onder me. Dat kan heel vertederend zijn voor een paar dagen, maar het blijft maar duren en ik kom echt nergens meer aan toe. Mijn huis is een zoi: de was stapelt zich op, overal ligt kleding, de afwas lijkt metershoog, je struikelt over het speelgoed en er moet hoognodig gestofzuigd worden.

Vandaag was het volgens ons programma uitslapdag voor Marrick, dus was ik om acht uur beneden met Catootje. Ik keek om me heen... NÚ was het genoeg. Er MOEST iets gebeuren!

Ineens kreeg ik het geweldig idee. Weet je nog dat we op de Negen Maanden Beurs van Draagdoek.nl allebei een draagdoek hebben gekregen? Met Catootje erin heb ik er destijds uren mee rondgelopen. Ach, wat was dat heerlijk, zo'n klein friemeltje tegen me aan in zo'n draagdoek. Ze was toen een stuk kleiner en ik dacht eigenlijk altijd dat ze er nu te groot voor zou zijn. Maar in een opwelling heb ik die doek weer opgeknoopt. Wie niet waagt wie niet wint, dacht ik. Een warm gevoel bekreep me. Ik zette Catootje er behendig in. Ik kan het nog steeds!

Catootje zat vervolgens met haar gezichtje naar me toe en probeerde zich op alle mogelijke manieren om te draaien om maar alles te kunnen zien. Ik zuchtte diep. Dit werkte dus ook niet! Hmmm... Hoe deden die Afrikaanse vrouwen dat ook al weer? Ik haalde Catootje eruit en draaide de doek om, zodat het zitgedeelte op mijn rug zat. Nu moest ik Catootje er nog in krijgen. Ik tilde haar boven mijn hoofd en legde haar op mn rug. Vervolgens draaide ik de doek half op mijn zij en wurmde Catootje haar beentje erdoor. Daarna het andere nog. Gelukt! Ik hees de doek omhoog en plaatste deze weer terug op mijn rug. Ze zat én ze kon alles zien. Catootje kraaide het uit en ze vindt het nog steeds prachtig! In een uur tijd sjees ik nu door mijn huis. Ik doe de afwas, draai twee wassen, stofzuig, dweil en ruim Catootje haar speelgoed op. Ik zweet het uit en krijg met de minuut meer respect voor al die Afrikaanse moeders, maar wat heeeeerlijk is dit! Ik kan eindelijk weer eens wat doen in huis. En Catootje is in dagen niet zo lief geweest. Wat hou ik van mijn kind. Ze is de liefste plakkerd van deze wereld!

Dikke kus, Marieke (+ aanhangsel)

P.s.: Op draagdoek.nl kun je alle draagdoekhoudingen vinden als je wilt.

Hello sis!

Nou, ik kan je vertellen dat Fedde de afgelopen dagen ook onhandelbaar was! God straft blijkbaar onmiddellijk: ik zeg altijd dat Fedde zo lief en tevreden is en dat ik echt een voorbeeldige baby heb. Maar toen dit: Fedde was al de hele dag aan het jengelen. Als ik hem in de box zette, dan begon 'ie onophoudelijk te gillen – of liever: te krijsen! Hij wilde niet slapen en de hele dag alleen maar bij mij op schoot zitten of in mijn armen hangen. Wat vermoeiend!

Ik heb toen in het boek 'Oei ik groei' gekeken en daar stond dat baby's op deze leeftijd ineens gaan beseffen wat afstand is. De wereld wordt plotseling heel groot voor hen en ze zijn voortdurend bang om alleen gelaten te worden. Allemaal heel begrijpelijk en je moet even door die fase heen, maar het boek liet weten dat dat wel twee weken kan duren! Help, twee weken met een huilend kind dat om me heen hangt als een aapje... Dus die draagdoek was een zeer goede tip, sis. Hoewel ik op een gegeven moment wel last van mijn rug en mijn nek kreeg. At Catootje trouwens ook minder toen ze zo jengelde? Fedde dronk zijn flessen maar halfleeg en een fruithapje ging er met veel moeite in. Maar áls hij eenmaal sliep, dan sliep hij wel de hele nacht door. Uiteindelijk heeft het al met al maar vijf dagen geduurd. Vanochtend werd hij wakker en besloot hij blijkbaar dat de wereld eigenlijk best leuk is; lekker met mama knuffelen, in de box spelen, eten wanneer je daar zin in hebt, dan weer rondgereden worden in een wagen en ondertussen een dutje doen. Tja, allemaal dingen die geen reden vormen om te huilen. En wat ook heel fijn is: mama heeft nu weer een lach op haar gezicht! Fedde is weer helemaal tevreden. Nu maar hopen dat dat even zo blijft, dan kan ik weer voldoende positieve energie verzamelen voor het volgende 'sprongetje'.

Kus, Aukje